

РЕШЕНИЕ

№ 411

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 9-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на тринадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светла Станимирова

Членове: Рени Ковачка
Васил Василев

при участието на секретаря Мария Г. Паскова
като разгледа докладваното от Рени Ковачка Въззивно гражданско дело № 20231000503370 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и следв. от ГПК.

С Решение № 261028/27.07.2023год., постановено по гр.д.№ 2908/2021год. по описа на СГС е отхвърлен иска на Д. К. по чл.422 от ГПК за признаване за установено, че В. Ц. дължи на Д. К. сумата от 250 000 лева , представляваща задължение по Запис на Заповед от 11.07.2020год. с падеж 10.08.2020год., за което е издадена Заповед за незабавно изпълнение от 09.10.2020год. и изпълнителен лист от 21.10.2021год. на основание чл. 417 от ГПК по ч.гр.д.№ 1798/2020год. на Видинския районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.10.2020год. до окончателното изплащане на вземането, както и е отхвърлен предявения от Д. К. против В. Ц. иск за присъждане на сумата от 250 000 лева , представляваща задължение по Запис на Заповед от 11.07.2020год. с падеж 10.08.2020год., за което е издадена Заповед за незабавно изпълнение от 09.10.2020год. и изпълнителен лист от 21.10.2021год. на основание чл. 417 от ГПК по ч.гр.д.№ 1798/2020год. на Видинския районен съд, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 07.10.2020год. до окончателното изплащане на вземането и в полза на В. Ц. са присъдени разноски в размер на 9 300 лева , платими от Д. К..

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от Д. К., в която се поддържа че е неправилно. Сочи се като неправилен крайния извод на първоинстанционния съд , че процесния запис на заповед не е подписан от издателя В. Ц. , въпреки че в този смисъл били заключенията на изготвените съдебно- почеркови експертизи . Според жалбоподателя експертизите не давали основание за такъв категоричен извод, предвид използваните за изготвянето й сравнителни и експериментални образци , констатираните общи и частни признаци на подписа и почерка на издателя, както и предвид липсата на яснота относно условията, при които сравнителните и експериментални образци от подписа са положени , неизследването на възможността да е налице „ автоподлог“ и неизследването на възможността дали лицето, чийто подпис е оспорен, съзнателно при полагането му не е използвало друго „ графично изображение“, което формално да се различава от обичайния му подпис.

По изложените доводи се прави искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на ново , с което предявеният иск по чл.422 от ГПК да бъде уважен, или при отхвърляне на установителния иск – да бъде уважен предявения при условията на евентуалност осъдителен иск за сумата по издадената Заповед за незабавно изпълнение. При уважаване на жалбата се претендират разноски за двете съдебни инстанции.

Във въззивната жалба са направени доказателствени искания, по които е налице произнасяне на въззивния съд с Определение № 381/13.02.2024год.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемият- ответник, чрез процесуалния си представител депозира писмен отговор, в които излага доводи за неоснователност на въззивната жалба. Оспорва наличието на твърдените от въззивника пороци на обжалвания съдебен акт . Счита , че първоинстанционният съд правилно е кредитирал повторното заключение на съдебно-графологическата експертиза, което определя като изчерпателно и достатъчно обосновано , непротиворечиво и категорично .

По изложените доводи се прави искане за потвърждаване на обжалваното решение и за присъждане на направените разноски във въззивното производство.

С Определение № 265459/09.10.2023год. , постановено по делото е оставено без уважение искане на Д. К. по чл. 248 от ГПК.

Срещу така постановеното определение е подадена частна жалба от Д. К. с искане то да бъде отменено и постановено ново , с което в полза на В. Ц. да се присъдят разноски само в размер на 300 лева или при условията на евентуалност - да се намалят присъдените разноски за адвокатско възнаграждение от 9 300 лева на 6 530 лева . Поддържа се, че по делото няма реални доказателства за заплащането на сумата от 9 000 лева на процесуалния представител на ответника, а в случай че се приеме наличието на такива - се твърди че същото е прекомерно и се прави искане то да бъде намалено до предвидения в Наредба № 1 / 2004год. минимален размер.

Писмен отговор по частната жалба не е подаден от В. Ц. .

В открито съдебно заседание въззивникът- ищец чрез процесуалния си представител моли съда да уважи въззивната жалба и да отмени първоинстанционното решение като неправилно и незаконосъобразно. Претендира направените разноски, за което представя списък по чл.80 от ГПК. Прави възражение за прекомерност на претендираното за присъждане в полза на въззиваемия адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

В открито съдебно заседание въззиваемият- ответник чрез своя процесуален представител моли съда да остави без уважение въззивната и частна жалби, като излага и съображения за това. Претендира адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Апелативен съд-София, в настоящия си състав, след като прецени твърденията и доводите на страните и на събраните доказателства, намира следното от фактическа страна :

Софийски градски съд е бил сезиран с иск предявен от Д. В. К. против В. М. Ц. по реда на чл. 422 от ГПК за установяване на дължимостта на вземане с правно основание чл. 485, ал.1 във връзка с чл. 535, т.2, чл. 538 и чл. 481, ал.1 от ТЗ, за което вземане е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ от 09.10. 2020год. , постановена по ч. гр. д. № 1798/2020год. на РС- Видин , както и с евентуален осъдителен иск за присъждане на сумата по заповедта за незабавно изпълнение.

От събраните пред първоинстанционния съд доказателства, въззивният съд приема за установени и доказани следните факти и обстоятелства:

Пред РС- Видин е било подадено от ищеца Д. К. заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК, въз основа на което и с разпореждане на съда срещу ответника е издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК и е допуснато незабавно изпълнение. Със заповедта за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК е разпоредено ответникът-длъжник В. Ц. да заплати на Д. К. сумите: 250 000 лева главница и разноски в размер на 5 000 лева държавна такса и 5 000 лева адвокатско възнаграждение, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението - 07.10.2020год. до изплащане на вземането . В заявлението е посочено, че вземането е удостоверено със запис на заповед от 11.07.2020год.

В законоустановения срок е постъпило възражение от ответника, че не дължи изпълнение на

вземането по издадената заповед за изпълнение.

Със съобщение, връчено на ищеца на 04.03.2021год. , последният е уведомен, че следва да предяви иск за установяване на своето вземане в едномесечен срок от получаване на съобщението.

Искът пред първоинстанционния съд е предявен на 04.03.2021год. , тоест в законоустановения едномесечен срок. В този смисъл предявеният иск е процесуално допустим.

По същество на предявения иск.

По делото е представен запис на заповед от 11.07.2020год. , с който В. М. Ц. се е задължил безусловно да заплати по запис на заповед на Д. В. К. сумата от 250 000лева в гр. ***, ж.к. "****" бл. *, вх. *, ап. *, без протест и без разноски и на датата 10.08.2020год.

Ищецът-въззивник е твърдял ,че така издадения запис на заповед е редовен от външна страна , съдържа всички необходими реквизити по чл.535 от ТЗ и тъй като издателят не е заплатил на уговорения ден и място сумата по запис на заповед ,то в негова полза-в качеството му на поемател , е възникнало вземане срещу издателя за сумата по запис на заповед.

Ответникът-визиваем е оспорил истинността на запис на заповед като неавтентичен. Твърдял е , че положеният в запис на заповед подпис не е негов, респ. не е задължен към ищеца по процесния запис на заповед и твърдяното от него вземане не съществува, респ. не дължи претендираната сума. Посочил е също така , че документът е и с невярно съдържание , доколкото не се познавал с ищеца- Д. К., никога не го бил срещал, между тях никога не са съществували договорни или каквито и да било други правоотношения, че да поема задължения за заплащане на определена сума пари. Твърдял е и че запис на заповед не му бил предявяван .

Във връзка с оспорената от ответника автентичност на процесния запис на заповед с твърдението, че същият не е подписан от него първоинстанционният съд е открил производство по оспорване на основание чл.193 от ГПК . Допуснал е изготвянето на СГЕ, каквато е изготвена и депозирана по делото на 04.04.2022год. От експертизата се установява ,че при сравняване на изследвания подпис върху Запис за заповед от 11.07.2020год. с представените сравнителни образци са констатирани различия в общите и частни признаци на подписа, които са устойчиви и съществени. Предвид тези констатации е заключено ,че подписът в графа „, подпис: В. М. Ц.“ на Запис на заповед с дата на издаване 11.07.2020год. с издател В. М. Ц. , не е положен от В. М. Ц..

Това заключение е оспорено от ищеца, по чието искане първоинстанционния съд е допуснал повторна тричленна съдебно-графологическа експертиза . При допускането ѝ и с оглед наведените от ищеца доводи по оспорването първоинстанционният съд е указал експертизата да бъде изготвена от вещи лица-експерти при НИК-МВР, които да ползват образци от подписа на обследваното лице от Дирекция „ Български документи за самоличност“. Указал е също така ,че следва да се предоставят от ответника и образци от подписа му, които да се положат пред вещите лица.

Във връзка с изготвяне на експертизата МВР, Областна дирекция на МВР-Видин е предоставило по делото 3 броя заявления от В. М. Ц. за издаване на лична карта , ведно с приложените към тях документи- заявление от 25.11.2022год., заявление от 26.03.2012год. и заявление от 22.02.2002год. Заявленията и документите са изпратени в оригинал.

На 16.03.2023год. по делото пред първоинстанционния съд е постъпила експертиза , изготвена от вещи лица при Национален институт по криминалистика към МВР, Център експертни криминалистични изследвания, в която е заключено , че подписът на В. М. Ц. в Запис на заповед от 11.07.2020год. не е положен от В. М. Ц..

Така изготвената тройна съдебно-графологическа експертиза е оспорена от ищеца и е направено искане за допускане на ново повторно заключение на основание чл. 201 от ГПК, което е отказано от първоинстанционния съд.

При така установената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е приел, че процесният запис на заповед не е подписан от ответника В. Ц. –сочен като негов издател, поради което не съществува валидно менителнично правоотношение по процесния запис на заповед, породило задължението за плащане на сумата от 250 000лева на посочения в ценната книга падеж – 10.08.2020год., поради което главният и евентуален иск са неоснователни. Кредитирал е изцяло двете , непротиворечиви съдебно- графологически експертизи и е приел , че процесният запис на заповед е неавтентичен.

Обжалваното решение е валидно , допустимо и правилно .

С оглед събраните в първоинстанционното производство доказателства /нови такива не са допуснати във въззивното производство / са налице две заключения на единична и повторна тройна съдебно-графическа експертизи със съвпадащи изводи относно авторството на положения върху процесния запис на заповед подпис, а именно , че същият не е положен от В. Ц. . При тези констатации правилно и обосновано първоинстанционния съд е направил извод , че не съществува валидно менителнично правоотношение по процесния запис на заповед, породило задължението за плащане от В. Ц. на Д. К. на сумата от 250 000лева и на посочения в ценната книга падеж – 10.08.2020год.Този извод напълно се споделя и от настоящата съдебна инстанция, която препраща към изложените в негова обосновка мотиви на първоинстанционния съд на основание чл. 272 от ГПК.

Настоящият съдебен състав намира за несъстоятелни оплакванията във въззивната жалба за неправилност на обжалваното решение като постановено при допуснати нарушения на съдопроизводствените правила . Доводите за това е изложил в определението си по чл. 267 от ГПК и към които се придържа и към настоящия момент.

Настоящият съдебен състав счита за неоснователни и оплакванията за неправилност на извода първоинстанционния съд, че подписът върху процесния запис на заповед не е положен от В. Ц., поради това че този извод бил направен въз основа на необоснована съдебно-графологическа експертиза .

В случая по делото са изготвени две графологически експертизи - единична и тройна, които отделно и независимо една от друга правят един и същи и то категоричен извод относно автентичността на подписа положен върху процесния запис на заповед. В случая не са налице взаимно изключващи се експертни заключения относно основно, решаващо за изхода на делото, спорно обстоятелство, поради което и предвид липсата на други доказателства , които да опровергават това заключение , правилно и първоинстанционния съд се е позовал на него при формиране на крайния си извод . В случая за установяване на спорното по делото обстоятелство са необходими специални знания , което първоинстанционния съд е съобразил при допускане и на двете експертизи и е разпоредил изготвянето им от вещи лица, притежаващи нужната компетентност. С оглед на това и позоваването на първоинстанционния съд на тяхната компетентност като обосновка за възприемане на тяхното заключение не е в противоречие на процесуалните правила , предвидени за установяване на обективната истина по спора.

Първата експертиза, изготвена от вещото лице М. М.- експерт –криминалист е работила по свободни и експериментални образци от почерка и подписа на В. Ц. в Декларация-образец от подпис с нотариална заверка рег.№ 1193 от 14.03.2022год. на нотариус Л. Ц. РС Видин и копие от пълномощно с нотариална заверка рег.№ 7342 и 7343 на Д. Л. –помощник нотариус при нотариус Б. Т. РС Видин.

Втората –тройна експертиза е изготвена / по искане на ищеца / от вещи лица към Националния институт по криминалистика при МВР и е работила със следните сравнителни материали: 1.ръкопис и подписи върху три нелинирани листа / експериментални сравнителни образци/, изпълнени собственоръчно от В. М. Ц. в лабораторията за документни изследвания на НИК-МВР, 2. подписи в Декларация по гр.д.№ 2908/21год. на СГС, 3.подпис под възражение , подадена от В. Ц. по чл. 414 от ГПК, 4.подпис за упълномощител в договор за правна помощ от 26.03.2021год. и 5.подписи в Заявления за издаване на български документи за самоличност и придружаващите ги документи от 21.11.2022год., 26.03.2012год. и 22.03.2002год.

Вещите лица и по двете експертизи са работили по добре подбрани образци, тъй като са изготвени в периода от 2002год. до 2022год. Тези образци предхождат или следват датата на издаване на процесния запис на заповед , а и част от тях – заявленията за издаване на български документи за самоличност са посочени да бъдат използвани като сравнителни образци именно от ищеца . По негово желание са съставени и експерименталните образци от подписа на В. Ц. , ползвани от тройната съдебно –графологическа експертиза и то положени пред тримата експерти –криминалисти. Тоест , по-голяма част от изследваните от експертите на тройната експертиза сравнителни образци са официални писмени документи, като подписът положен в тях от ответника е удостоверен от съответните длъжностни лица и в този смисъл не се оборва авторството на положените в сравнителните образци подписи. Авторството на положените в сравнителните образци подписи/ в частност заявленията за издаване на български документи за

самоличност / се потвърждава и от вещите лица на тройната експертиза, което е видно от дадените от тях обяснения в с.з. на 17.05.2023год. Установява се и авторството на положения подпис върху експерименталните образци, тъй като същият е положен от В. Ц. именно в присъствие на експертите. В с.з. на 17.05.2023год. вещите лица уточняват, подписът на В. Ц. е поставен при различно положение на тялото- седнал с опора и прав с опора и прав –без опора. Уточняват също така, че при експерименталните образци се симулират в най-честите условия при полагане на подпис, поради което и В. Ц. е бил приканен да положи подписа си при тези условия.

С оглед на гореизложеното не може да се приеме негодност на използваните от вещите лица сравнителни образци, която да компроментира направеното въз основа на тях изследване и резултатите от него. Експертизите не могат да се приемат за необосновани при липса на изследвани образци от подписа на В. Ц. във вариант на полагането му с лява ръка и съответно с лява ръка-в седнало положение или изправено положение. По делото липсват каквито и да било твърдения и данни, че подписът е положен с лява ръка, при които да е било необходимо да се изготви експериментален образец по този начин. Както вече се посочи от изявленията на вещите лица става ясно, че експерименталните образци се симулират в най-честите условия при полагане на подпис и в конкретния случай е процедирано именно по този начин.

Видно от обстоятелствената част и на двете заключения, при сравнително почерковото изследване са установени преобладаващи различия в общите и частни графически признаци на подписа, които в своето съвкупно проявление имат индивидуализиращ характер и дават основание за направения краен извод, че подписът върху процесния запис на заповед не е положен от лицето, посочено за негов издател. Установеното сходство във формата и размера на движението в шрихите „И“-образни елементи в средната част се явява изолирано и не му се придава голямо идентификационно значение. Сходството е отразено като изолирано на фона на преобладаващите и множество различия, а крайният извод се прави в резултат на тяхното обобщаване. Умишленото наподобяване е изключено от експертите, при извършената съвкупна преценка на общите и частни признаци на подписа, тяхното сходство и констатирани различия.

С оглед на гореизложеното настоящият съдебен състав кредитира изготвените в първоинстанционното производство съдебно-графологични експертизи и приема същите за обосновани и верни. В тях, в частност в тройната съдебно-графологическа експертиза, подробно са обяснени различията и сходствата между подписът върху процесната запис на заповед и сравнителните образци и причините за това. Установено е категорично проявление на съвпадащи в общия и частните почеркови признаци в изследваните свободни сравнителни образци, които се различават от изследвания подпис, които различия имат превес над констатираното сходство. Предвид на това съдът приема за обоснован извода на вещите лица, че тези признаци притежават висока идентификационна стойност и обратното - установеното съвпадение, касае признаци, които не придават на подписа идентификационно значение.

От всичко изложено се налага извод, че процесният запис на заповед не е подписан от въззиваемия-ответник.

За да са основателни предявените при условията на евентуалност искиви претенции е необходимо на първо място да се установи издаването на валиден запис на заповед, т. е. съществуването на ценна книга, съдържаща задължителните реквизити по чл. 535 от ТЗ. Съдържанието, което следва да има записът на заповед, като ценна книга, е строго формално, изрично посочено в закона –чл.535 от ТЗ и отсъствието на всеки от изброените реквизити го прави нищожен, поради липса на форма. Законът не изисква друго лице, освен издателят, да подпише записа на заповед и след като ответникът –въззиваем не е подписал записа на заповед като издател - лице, което безусловно е обещало да плати сумата на ищеца, записът на заповед е нищожен, поради липса на форма и не е породил за издателя, респ. за ответника задължение да плати сумата на ищеца Д. К. Следователно предявените при условията на евентуалност искиве се явяват неоснователни и правилно са отхвърлени от първоинстанционния съд, ведно с акцесорните претенции за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва.

С обжалваното решение и с оглед изхода ищецът е осъден да заплати на ответника сумата от 9 300лева / 9 000лева адвокатско възнаграждение и 300 лева – заплатен хонорар за вещи лица / , представляващи направени разноски в първоинстанционното производство.

С молба от 08.08.2023год. и на основание чл. 248 от ГПК ищецът е направил искане за

изменение на решението в частта за разноските . Твърдял е , че липсват доказателства за реално заплащане на адвокатския хонорар на пълномощника на ответника , поради което разноски за заплатен адвокатски хонорар не му се дължали и неправилно му били присъдени . При условията на евентуалност е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и е направено искане за неговото редуциране до сумата от 6 530лева.

По така направеното искане първоинстанционния съд се е произнесъл с обжалваното в настоящото производство определение като го е отхвърлил като неоснователно.

Обжалваното определение е правилно.

В т. 1 от ТР № 6 от 06.11.2013 г. по тълк.дело № 6/2012 г. на ОСГТК е разяснено по задължителен начин как се доказват разноските за адвокатско възнаграждение, направени в процеса. Там е посочено, че само когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл.78 от ГПК. Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин – например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. В този случай той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение.

От посоченото разяснение следва, че когато адвокатското възнаграждение е заплатено по банков път, плащането се доказва с банкови документи, а когато същото е направено в брой , за което следва изрично да има посочване в договора за правна помощ, отразяването на плащането в договора служи като разписка за извършеното плащане.

В настоящия случай ответникът е възложила на адвокатско дружество правната му защита по делото , за което е сключен приложения договор за процесуално представителство и предоставяне на правни услуги от 01.04.2023год. В договора страните са договорили заплащане на адвокатско възнаграждение в размер на 9 000лева като изрично са посочили , че същото е заплатено при подписване на договора и че договора съставлява разписка за договореното и заплатено възнаграждение . Формулировката на цитираната по-горе договореност / чл.2.1 от договора за правна помощ/ недвусмислено сочи на такава за заплащане в брой на договореното адвокатско възнаграждение в размер на 9000 лева и съответно на извод, че двустранно подписаният договор надлежно удостоверява реално заплащане на уговореното възнаграждение. След като в договора изрично е посочено че договореното адвокатско възнаграждение е изплатено към момента на подписването му ,то в тази си част договора има характер на разписка и не е необходимо издаването на фактура , респ. на фискален бон. Когато плащането се извършва в брой, плащането може да бъде доказано с фискален бон, когато адвокатското дружество разполага с фискално устройство, или съветна разписка, или в договора за правна помощ да бъде отразено, че плащането е извършено. , като в тази част договорът би имал характер на разписка . Именно последната хипотеза е налице в конкретния случай и правилно първоинстанционния съд и в съответствие с възприетото в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2009г. от 19.12.2010 г. на ОСГТК на ВКС е приел за доказано плащането от ответницата на адвокатското възнаграждение от 9 000лева .

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК дава възможност по искане на насрещната страна да бъде намалено дължимото адвокатско възнаграждение, когато то се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото. В конкретния случай такова възражение е направено от ищеца –частен жалбоподател и то е неоснователно.

При отхвърляне на предявените искове ответникът е претендирал присъждане на разноски по делото , представляващи заплатено от него адвокатско възнаграждение в размер на 9 000 лева и 300 лева - заплатен хонорар за вещи лица . Искът е предявен на 04.03.2021год. ,като на 01.04.2023год. ответникът е възложил на адвокат П. да осъществяват правната му защита по делото. Към момента на сключване на договора за правна помощ- 01.04.2023год. е действала Наредба № 1 /2004год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в редакцията ѝ в сила от 04.11.2022год. , съгласно чл.7, ал.2 ,т.5 от която минималният размер на дължимото се адвокатско възнаграждение при материален интерес от 100 000 лева до 500 000лева възлиза на

8 650 лева + 4% върху горницата над 100 000 лева или на сумата от 14 650 лева.

В случая е уговорено и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 9 000 лева, което е значително под минималния размер на адвокатските възнаграждения, определен в Наредба № 1 / 2004 год., поради което същото не се явява прекомерно и не следва да бъде намалявано. Обстоятелството, че подлежащите за възстановяване разноски за адвокатско възнаграждение са в значително по-нисък размер от минимално определения такъв по Наредба № 1 / 2004 год. дава основание на настоящия състав да приема този размер за справедлив и разумен предвид предмета на спора, цената на иска и труда, който е положен в защита интереса на ответника, тоест за съобразен е приетото в Решение от 25.01.2024 год. по дело С-438/22 на СЕС.

С оглед на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че не са налице основанията на чл.248 от ГПК за изменение на решение № 261028/27.07.2023 год. постановено по гр.д. №2908/2021 год. на СГС в частта за разноските, поради което обжалваното определение, с което искането по чл.248 от ГПК е оставено без уважение, се явява правилно и следва да се потвърди.

Предвид изхода от спора – отхвърляне на въззивната жалба на Д. К. се явява основателно искането на въззивника за присъждане на разноски за въззивното производство, представляващо заплатено от него адвокатско възнаграждение на адв. П. в размер на 9 500 лева. Предвид представения по делото договор за процесуално представителство и предоставяне на правни услуги от 01.02.2024 год. и изложеното вече по-горе по повод разноските в първоинстанционното производство, което е относимо и по отношение настоящата претенция за разноски, искането по чл. 78, ал. 3 от ГПК се явява изцяло основателно и следва да се уважи.

Мотивиран от горното, Апелативен съд-София, в настоящия си състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 261028/27.07.2023 год., постановено по гр.д. № 2908/2021 год. на СГС, ГО, 4-състав.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 265459/09.10.2023 год., постановено по гр.д. № 2908/2021 год. на СГС, ГО, 4-състав.

ОСЪЖДА Д. В. К. с ЕГН ***** от гр. ***, ж.к. "****" бл. *, вх. "****", ап. * да заплати на В. М. Ц. с ЕГН ***** от гр. ***, ул. "****", № *, вх. "****", ет. *, ап. * сумата от 9 500 лева, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____